

POZVÁNKA DO MUZEÍ

Muzeum J. A. Komenského v Uh. Brodě

Úkolem muzea je soustřeďovat dokumenty o životě a díle J. A. Komenského, jeho soudobém ohlasu a významu a umělecká díla všech oborů, mající vztah k činnosti a osobnosti J. A. Komenského. Rozsah působnosti muzea pokrývá území celého našeho státu a muzeum úzce spolupracuje i se zařízeními obdobného charakteru v zahraničí.

Stálé expozice:

- *Jan Amos Komenský lidstvu* (pod záštitou UNESCO), budova muzea
- *Pamětní síň JUDr. Václava hraběte z Kounic*, Panský dum v Uh. Brodč
- *Rolnický dům a hospodářství čp. 57 ve Vlčnově* - Otevřeno na požádání:
p. Pavla Kučerová 572 675 520

Otvírací doba:

úterý – neděle od 9:00 12:00 a od 12:45 – 16:45 hod.
ve státní svátky a dny pracovního klidu zavřeno

Slovácké muzeum v Uh. Hradišti

Stálé expozice:

- *Hlavní budova* - Stálá národopisná expozice Slovácko

Otvírací doba:

denně od 9:00 do 12:00 a od 12:30 do 17:00

● *Galerie* - Instalovaná kolekce výtvarných děl ve stručném přehledu přibližuje známé umělce oblasti jihovýchodní Moravy a Uherskohradištska v časovém rozpětí od konce 19. století do poloviny 20. století.

Otvírací doba:

denně od 9:00 do 12:00 a od 12:30 do 17:00

- *Soubor lidových staveb v Topolné* – selské usedlosti v domech čp. 90 a 93

- *Památník Velké Moravy „Na Valách“* - Památník Velkomoravské říše ve Starém Městě v poloze Na Valách byl vybudován nad základy hřbitovního kostelíku z 9. století n. l.

Otvírací doba:

duben – říjen

denně od 9:00 do 12:00 a od 12:30 do 17:00

listopad

jen pro předem objednané skupiny

prosinec – březen

zavřeno

- *Staré Město „Na Špitálkách“* - Rekonstruovaný půdorys části velkomoravského kostela z padesátých let 9. století

● *Uherské Hradiště - Sady „Špitálky“* - Lokalita Sady „Špitálky“ se rozkládá na 30 m vysoké ostrožně nad ohbím původního toku řeky Olšavy při ústí staré poolšavské cesty do středního Pomoraví.

● *Modrá „Na Dile“* - Lokalita se nachází na vyvýšenině náležející k předhůří Chřibů, 30 m nad lužní nivou při obchodní cestě, tzv. Staré hradské, spojující střední Pomoraví s Vyškovskem

● *Hradisko sv. Klimenta* - Hradisko na kopci sv. Klimenta bylo známo snad již v mladším pravěku, archeologickými výzkumy je však prokázáno osídlení trvající od 9. století do konce století 15.

- *Letecké muzeum Kunovice*

Společenská kronika

Naši noví občanci

Jakub Sommer	Bezručova čtvrť
Renata Suchánková	Husova
Michal Dynka	Nad Zahradami
Marek Hamšík	Pitínská
Jan Josefík	Komenského
Nicole Fluche	Bezručova čtvrť

Uzavřeli sňatek

Martin Stojaspal –	Petra Techlová, č. Bzová
Daniel Súdek, Domky –	Ilona Drhová, Bezručova čtvrť
Libor Šmíd –	Hana Salvetová, Čtvrť 1. máje
Karel Gamba, Bezručova čtvrť –	Barbora Procházková
Kamil Vrubel, Štefánikova –	Eva Chochrunová, Štefánikova

Zesnulí spoluobčané

Ferdinand Sukany	89 let	Mánesova
Josef Pilát	91 let	č. Bzová
Radek Zábojník	36 let	Komenského
František Rapant	71 let	Čtvrť 1. máje
František Pitka	85 let	Komenského
Marie Budíková	90 let	Husova
Marie Duszková	49 let	Bezručova čtvrť
Emilie Kovačiková	72 let	Čtvrť 1. máje
Ján Michalka	82 let	Bezručova čtvrť
Miroslav Jančařík	51 let	Bezručova čtvrť
František Staroba	78 let	č. Bzová
Jan Haloda	72 let	Tovární
Zdenek Jandl	82 let	č. Krhov

Pokud nemáte zájem o zveřejnění ve společenské kronice, informujte M. Špiritovou na Městském úřadě v Bojkovicích nebo telefonicky na čísle tel. 572 610 428.

Vzpomínka

Dne 16. 8. vzpomeneme páté výročí úmrtí pana **Jana Křížky ze Bzové**. Vzpomíná rodina Křížkova.

Dne 24. června by se dožila 60 let **paní Pavlína Krejčířiková z Krhova**. Stále vzpomínají syn s rodinou.

Dne 12. 6. jsme vzpomněli první výročí úmrtí **pana Josefa Vršovského**. Vzpomíná manželka a děti s rodinami.

Ludinku, tak mladý jsi byl, života jsi neuzil, proč to Pán Bůh udělal, že si Tebe chlapče vzal.

Smutno je mi bez Tebe, tys byl potěšení moje.

Dne 7. 7. 2005 by se dožil 18 let **Luděk Roubalík**. Myslím stále na Tebe. Matka Boženka Roubalíková.

Dne 9. června to bylo deset let, co nás opustila **paní Anna Urbánková z Bojkovic**. Vzpomínají manžel a děti s rodinami.

Dne 9. června uplynulo 5 let, kdy své blízké a přátele navždy opustil **pan Jaromír Ševčík**.

S láskou vzpomíná manželka Soňa s rodinou.

Těžko je uvěřit, snad osud tomu chtěl,

že jsi nám tak náhle odešel.

Neměl jsi ani šedesát a chtěl jsi žít, srdce Tvé se však rozhodlo už navždy přestat bít.

Dne 26. července vzpomeneme první výročí úmrtí mého manžela, našeho tatínka, dědečka, syna a bratra **pana Jaromíra Svitáka**.

Za vzpomínku děkuje manželka Zdenka, dcery Dagmar a Jaromíra s rodinami, matka, sestra s rodinou a rodina Holbova. Dne 31. 7. 2005 by se dožil 61. narozenin.

Je nám, Martínku, po Tobě smutno, kam oči pohlédnou, nikde Tě nespatri. Odešel jsi náhle, byl jsi ještě malý, smířit se s tím bylo a bude těžké. Zůstává bolest v srdci a naše vzpomínání.

Dne 20. 7. vzpomeneme první výročí úmrtí našeho syna **Martínka Bláhy**. Vzpomínají rodiče, bratr Milošek, babička a tety z Vyškova, babička a děda Bláhovi, strýc.

Že čas rány hojí je jen zdání, zůstává bolest a naše vzpomínání

Dne 23. 8. vzpomeneme 20. výročí úmrtí **pana Jindřicha Ondrůška z Bojkovic**.

S láskou vzpomínají manželka, dcery s rodinami a bojkovští holubáři a zahrádkáři.

Dne 4. 8. před dvěma lety zemřel **pan Ladislav Soukaný z Krhova**. S láskou vzpomíná manželka a děti s rodinami.

První třída kašička

Posledně jsem skončil svoje vzpomínání na konci 2. světové války. Přenesme se teď o pár roků dál.

V roce 1947 jsme začali chodit do školy. Pro mne samého to bylo dost nešťastné období. Jsem levák a to bylo tenkrát učiteli i rodiči chápáno jako zlozvyk, který je třeba dítě odnaučit. Doma jsem, kromě neustálého napomínání, dostal lžičku, která byla zahnutá tak, že když jsem ji vzal do levé ruky, tak směřovala ode mne a nedalo se s ní jíst. Pan řídící Dolinský to řešil ukazovátkem. Tím mě vždycky, když jsem vzal tužku do levé ruky, tu ruku shora, přes prsty naklepal. Ke konci vyučování jsem měl už levačku celou rudou a opuchlou. Dneska by to byl námět na reportáž pro TV NOVA. Tenkrát to byl normální výchovný prostředek.

Třída byla vybavena dřevěnými lavicemi, které pamatovaly ještě naše prarodiče. Vpředu, po levé straně tabule, visely obrazy prezidenta Beneše a generalissima Stalina. Z druhé strany tabule kříž s ukřižovaným Kristem. Před tabulí pan řídící. Dost se s námi natrápil, než jsme se stali ukázněnými školáky a naučili se vládnout tužkou a perem. To, že teď píši, je i jeho zásluha. On stál na samém začátku mé gramotnosti a mého vzdělávání. Učiteli, kteří nás něco naučili, bychom měli být až do smrti vděční. A právě v 1. třídě se formuje vztah dítěte ke škole a k vzdělávání vůbec. Jinak, musím si přiznat, že to se mnou neměli rodiče ani učitelé nikdy lehké. První dny ve škole, to jsem byl hodný a ukázněný žáček. Když jsme se ale rozkoukali, tak nastaly průšvihy. Jeden z prvních průvihů byl, že jsme sáňkovali na aktovkách. Cesta do školy vedla přes železniční přejezd. Když přišly první mrazíky, byly svahy kolem trati pokryté jinovatkou. Začali jsme jezdit na aktovkách dolů pešungem, jak se těm svahům říkalo. Já jsem měl aktovku z tvrdé lepenky potažené nějakým dekoračním papírem. Jenom třikrát jsem sjel a aktovka se rozpadla. Písanka s pracně napsanou úlohou se rozmočila, pouzdro s tužkami a perem se rozsypalo, slabikář i počtenice byly mokré a špinavé. Posbíral jsem to neštěstí do zbytků aktovky a s fňukáním jsem se táhl do školy. Přišel jsem pozdě. Pan řídící spráskl ruce nad tím nadělením a nechal mne po škole. Ta ostuda! V první třídě a už poškolák! Domů jsem si nesl školní věci svázané provázekem.

Ale na všechna trápení a na všechny průšvihy jsem zapomněl, když jsem na pololetí dostal na vysvědčení velikou jedničku. Byl jsem pyšný jak páv. Všichni doma uznale pokyvovali hlavami a chválili mne, jaký jsem šikovný. Nejvíce můj dědáček František Soja na Draháčích. On byl také levák a tak věděl, co takové přecvičování obnáší.

S námi do třídy chodily také děti z dětského domova. Byli mezi nimi též děti, které ztratily rodiče během války. Vzpomínám si na chlapce jménem Herbert Rowenski. Snad to byl Polák. Dobře se neučil a ani o přestávce s námi moc nevyváděl. Dohola ostríhaný, tichý, uzavřený, dnes bych řekl ustrašený. Kdo ví, co zažil, než se dostal mezi nás.

Bylo 2. pololetí. Už jsme uměli číst a psát. Význam této skutečnosti nás nijak neoslovoval. Nás víc bavily přestávky. Kdyby tak pan řídící věděl, jaké soutěže se o přestávkách odehrávaly na klukovských zácho-

dech! V čem jsme soutěžili? Dámy, neděste se, ale v tom, kdo výš vyčurá. Absolutní rekord vytvořil Mužík z dětského domova, který tu soutěž vymyslel a vyhrál. On se totiž úplně přecural, dozadu, přes vlastní hlavu. Páchl sice v hodině trochu močí, ale za tu slávu mu to stálo.

V první třídě jsme také zažili očkování proti TBC. Organizoval to mezinárodní Červený kříž. A o velké přestávce jsme dostávali svačinky z akce „Dodala UNRA“. Mléko rozmíchané paní školníkovou ze sušeného mléka, chleby mazané umělým máslem. Teď to vypadá, že to nebylo nic moc, ale uvědomme si, že bylo po válce, všechno bylo na lístky a všeho bylo málo. Takže, pámbůh zaplať za to. Stejně tak, nám nechutnající, ale pro naše zdraví velice dobré a užitečné, bylo rozdávání rybiho tuku. Stáli jsme v řadě, v jedné ruce malou lžičku a v druhé půlku rohlíku na zajezení. Paní školníková nám na lžičku nalila z láhve rybí tuk a my jsme museli před jejími zraky a za dozoru pana řídícího rybí tuk polknout a zajíst rohlíkem. Některé háklivější povahy zvracely. Já ne. Od maminky jsem už věděl, že vitamin D je nutný pro správný růst kostí.

Na činžácích se z nás, přibližně stejně starých děcek, utvořila tlupa, která společně prožila nejnemožnější dobrodružství. Teď už snad mohu některé z nich popsat, protože věřím, že lumpárny, kterých jsme tenkrát se dopouštěli, jsou už dávno promlčeny.

Tehdy žilo na činžácích 24 rodin a jim život zpestřovalo asi tak 45 dětí. Tam, kde teď parkují auta, bylo pískoviště a kolem trávník se 6 smutečními vrby. Dvůr byl plný dětského křiku. Nás školáky to pískoviště už ani tak nelákalo k děláni báboviček, ale spíš ke stavbě hradů a tunelů. Jednou se v písku objevila myš. Celá zblblá a vyděšená křikem dětí vběhla do tunelu pod pískovým hradem. Rychle jsme vchody do tunelu zasypali a hrad s uvězněnou myší obstoupili. S kameny v rukou jsme s napětím čekali, kudy myš vyběhne. Celí jsme se chvěli vzrušením lovců. Když vyběhla, snesla se na ni sprška kamení. Kdo ji zasáhl, to se neví. Každý z nás byl přesvědčen, že on ji trefil. Velice se nám ta „zábava“ zalíbila. Byli jsme rázem lovci. Jenže, kde vzít další myš? „Nejvíce myši je v popelišti“, vykřikl kdosi. Popeliště byla jáma na odpadky, vybudovaná mezi silnicí a činžáky. Byla vyzděná kamením a krytá dřevěnou sedlovou stříškou. Ve střeše byly poklopy, kterými se do popeliště sypaly odpadky. Naskákali jsme poklopy do popeliště a s kameny v rukou jsme tiše čekali až se nějaká myš objeví. Byl tam příšerný smrad od hnilých odpadků. Já jsem stál pod poklopem, kterým jsem tam skočil. To se mě stalo osudným. Najednou se poklop otevřel a paní Koláčková na mne vyhlila zbytky z kuchyně. Rajska omáčka mě stékala po vlasech a po oblíčeji, slupky z brambor mě visely z uší. Hned jsem se drápal otevřeným poklopem ven. No a co čert nechtěl, zrovna když jsem vylézal, přijížděla na kole od Krhova moje maminka. Strašně se lekla. Myslela, že jsem od krve. Pustila kolo na zem a běžela ke mně. Když zjistila, že to červené na mé hlavě není krev, ale rajská máčka, tak mě dala pár pohlavků už na ulici a doma jsem si to schytl naplno.

Z lovení myši jsme byli vyléčeni, ale probuzené lovecké pudby se už nedaly potlačit. Začali jsme chodit do Řík chytat ryby a raky. O tom ale až někdy jindy.

Petr Vašina

Trochu vzpomínání....

Již je to 60 let, je mir a také smutné vzpomínky na panství nacistů. Ti, kterým po válce nikdo u stolu nechyběl, se těšili a radovali. Hůř bylo těm, co u stolu zůstaly prázdné židle / v naší domácnosti zůstaly dvě a moji tetě jedna/, i když se ze svobody radovali, smutek v srdci měli a ten nevymizí, dokud člověk bude žít.

Nechci vypočítávat jména lidí, Donát Šajner v úvodu své básně „Neznámý hrob“ napsal: I kdybych prošel celý svět, vás už nepotkám, vás lidé, které jsem znal.

Nepotkáme je ani my a život jde dál a vzpomínky zůstanou.

Pracovala jsem u Okresní péče o mládež v Bojkovicích. Působnost jsme měli v Dětském domově. V přízemí jsme měli kancelář, dětskou ordinaci, čekárnu a kočárkárnu. V poschodí bylo zařízení pro děti opuštěné a svobodných matek. Obsazení kanceláře: tajemník p. Josef Ogrodník, říd. uč. v. v., veřejný poručník p. Leoš Michá-

lek, inspektor celní správy v. v., sociální pracovnice Amálka Cibulcová, pokladník Miroslav Lacina, učitel a já byla pověřena dělat účetní a veškerou agendu okr. péče. Dr. Maštaliř vedl poradnu pro děti a ordinoval 1krát týdně. Odměnu za práci tito funkcionáři dostávali 1krát za rok, taktéž lékař, kterou jen podepsali a převedli ve prospěch dětského domova. Měsíční plat pobírala sociální pracovnice a účetní. Do zdravotního obvodu Bojkovic spadal Slavičín, poradnu vedl dr. Turčinek, a St. Hrozenkov. Sociální pracovnice na poradenské dny dojížděla, k tomu byla ještě otevřena poradna v Komní a Přechkovicích, kde jezdil jedenkrát za měsíc dr. Maštaliř se soc. pracovníci.

Také byly jmenovány obvodní porodní asistentky. Za Bojkovice a St. Hrozenkov pí. Julie Vašinová, ve Slavičíně pí. Palová a Petrová. Tyto porodní asistentky musely hlásit narození dětí manželských i svobodných matek a musely být v poradně při poradenských dnech. Pomáhaly maminkám s dětmi, vážily je a váhu zapisovaly do osobní karty dítěte a novému přírůstku kartu vypisovaly.

Děti narozené svobodné matce vzal do své péče veřejný poruč-

nik, který v zastoupení matky řídil dokazování otcovství a také se staral o placení alimentů na dítě. Práce u okr. péče byla zodpovědná a měli jsme radost, když některé případy dokazování otcovství byly bez problémů, ale byly i potíže a s těmi měl co dělat okr. soud v Bojkovicích, soudce dr. Bunža a dr. Šála. Za ty roky, co jsem u okr. péče pracovala, bylo příhod milých i nemilých. Dr. Maštaliř byl výborný lékař, věděl si se všim rady, děti do nemocnice nerad posílal a více se nemocným dětem věnoval. Když se stalo, že dítě do nemocnice muselo jít, tak s těžkým srdce ho tam odesílal.

Dr. Maštaliř nejen že léčil děti a dospělé, kteří mu přišli do ordinace, ale také partyzány. Jestliže byl z partyzánské skupiny někdo raněn a dr. Maštaliř nebyl ve své ordinaci (dnes je to stanoviště Policie), tak přijeli do okr. péče, neměli poradnu. S ním někdo z nás jel. Byla to soc. pracovnice, nebo Julinka, jak jsme paní Vašinové říkali, a dvakrát jsem byla i já. To soc. pracovnice měla příušnice a Julinka byla u porodu. Zavázali nám oči, jak jsme nasedli do auta, a odvezli na místo. Jak jsem později zjistila, byla to skupina Josefa Vernerera. Po válce Josef odjel do Vel. Losin, tam se oženil, vzal si sestru od mého bratrance manželky Jarču. Jednou jsme s manželem jeli do Rýmařova k bratranci Karlovi a Anežka, jeho manželka, navrhla, abychom zajeli do Losin k Vernerům. Mluvílo se o všem možném a také přišla řeč na partyzány.

Jožka se smál, jak jsem byla vyplašená, když jsme přijeli s dr. Maštaliřem, to ses tak bála? Přiznala jsem, že ano, ale ne partyzánů, ale aby nás nepřekvapili nacisti. Už partyzán Josef Verner není mezi námi.

Do Bojkovic byl další prisun nacistů a ti zabrali dětský domov. Děti se správkyní Žákovou se přestěhovaly do kláštera a naše kancelář s ordinací na Baťovu prodejnu, která byla zrušena /dnes MěÚ/. Byli jsme všichni z toho smutní. Julinka byla anděl spásy, ta vždycky naše chmurné nálady dovedla rozptýlit. Musím dodat, že její manžel Bohuš vyučil se stolařem u mého otce a byl opak Julinky. Jednou však i její číše přetekla, když přišla ze Žitkové a tam se dověděla, že svobodná matka... Jindra trápí svého chlapečka Zdenečka hladem a to proto, že její matka bohyně jí předpověděla, že dokud bude dítě žít, Jindra nebude mít štěstí, tak dítě musí zemřít. Šly jsme se soc. prac. Amálkou do rodiny, že chlapečka jim vezmeme. Jenže jsme nepochodily, bohyně chtěla na nás vylít hrnec vřelé vody. Tak jsme musely přizvat četníky ze St. Hrozenkova. Dítě bylo kost a kůže, odvezly jsme ho do dětského domova. Poručník předvolal matku Jindru k soudu a ta se vzdala nároků na dítě. Takových případů jsme zažili víc.

Měli jsme dohodu s Kojeneckým ústavem Ostrava-Zábřeh, kde

jsme dávali kojence k dočasnému opatrování, když matka po porodu vážně onemocněla a o dítě se neměl kdo starat. Poslední můj případ byl Věruška ze Záhorovic, když její maminka po porodu vážně onemocněla. Doufám, že Věruška už je i babičkou a ve zdraví žije. Další dohodu jsme měli s Kojeneckým ústavem Křenovice u Kojetína. Tam se dávaly děti i s matkou, když neměly domov. S Ostravou-Zábřehem byla také dohoda o osvojení dětí, které nikoho neměly, nebo matka se jich vzdala. Za mé působnosti to byly 2 případy. Do Slavičína jsme po výběru adoptivních rodičů dali devítiměsíčního chlapečka k adoptaci, z našeho domova do Ostravy toho Zdenečka, který měl hladu zemřít.

Po odchodu nacistů se zruinovaný domov opravil, nastalo stěhování a život šel dál.

Jenže klidu ještě moc nebylo, každý si vyřizoval účty. O co se občané někteří mezi sebou přeli, to nevím, ale ten můj případ napíši.

Pan Vladimír P., švec a zahradník. Asi třetí den po příchodu rumun. vojsk dovedl dva rumunské vojáky před náš dům, aby mě zastřelili, že jsem vozila děti do Německa. Já jsem vyšla s otcem ven a P. křičel pum, pum a ukazoval na mne. Otec předstoupil přede mne a mával rukama, aby nestříleli. V tom křiku, který dělal P., jel na kole náš tajemník pan Josef Ogrodník. Zastavil se a ptal se otce: „Franto, co se tu děje?“ Otec mu to vysvětlil. Pan tajemník svým rázným gestem oba vojáky i P. odvedl na četnickou stanici. Do mé smrti budu mu vděčná, že mně zachránil život a zamezil tragedii pro mé rodiče. A neodpustím si výrok Julinky: „Ten parchant, s Němci pakloval, dcera jim dělala společnost, a tak aby vše skryl, toto si vymyslel!“ Měl tři dcery a syna, ten jako by k nim ani nepatřil, byl to chytrý chlapec. Jedna z dcer Božena se provdala za Němce.

Loňského roku v Kotli byl pan Grebeníček a do diskuse se přihlásila vnučka P.: „Měla jsem v Bojkovicích moc hodného dědečka, který za komunistů trpěl, byl pan P.. Tahali ho po soudech a byl vyslýchán v Uh. Hradišti a já se kvůli tomu nemohla dostat na školu.“

O tom hodném dědečkovi toho vím víc, i rodáci mojí generace. Paní P. byla kamarádkou mojí maminky, a když P. chytla agresivitu, vzala děti a utekla k nám.

Co se týká školy, prostřední Marie byla můj ročník, všechna tři děvčata chodila do 6. tř. 3 roky, místo 3 roků měšťanské školy. To byla třída pro děti, u kterých nebyl předpoklad, že by zvládly učivo na měšťanské škole. Nevím, ke které z děvčat ta vnučka P. patřila. Vnučka zapomněla, že na Kotel se dívají občané z Bojkovic a také ti, co rodinu P. dobře znali.

Jiřina Brslíková

Domov – penzion pro důchodce a Dům s pečovatelskou službou Bojkovice

Tato příspěvková organizace zahájila svou činnost 1.1.2005. Organizace provozuje Domov – penzion pro důchodce, kde se klientům ze zákona poskytují komplexní služby sociální péče, a Dům s pečovatelskou službou. Zde je obyvatelům na základě jejich žádosti poskytována pečovatelská služba. Dále organizace zabezpečuje pečovatelskou službu v Bojkovicích a v obcích Krhov, Bzová, Přechovice, Záhorovice, Komňa a na Žitkové, kde působí 1 dobrovolná pečovatelka. Pečovatelskou službu poskytujeme 147 klientům, z toho šedesát v DPS. V obcích se jedná převážně o rozvoz obědů, nákupy a práce spojené s udržováním domácností. Každý den se rozváží okolo 80 obědů, o víkendu 30 obědů.

Provoz ve stravovacím úseku je celoroční. Denně se uvaří asi 220 obědů. O víkendech se vaří asi 60 obědů, a to pro obyvatele zařízení, důchodce města. Těm, kteří mají zavedenou pečovatelskou službu, se obědy rozváží. Od 1.3.2005 zaplatí důchodce za oběd 35,-Kč, za dovoz 10,-Kč. Cena stravenky pro cizí strážníky činí 42,-Kč.

Provoz celé organizace zabezpečuje 23 zaměstnanců na pěti úsecích. Péče klientům je poskytována v penzionu i v DPS v prodloužených směnách do 19.30 hod. O víkendu slouží 1 pečovatelka v 12-ti hodinových směnách.

Výše úhrad za bydlení a poskytované služby v penzionu a DPS se pohybuje v rozmezí 2.000,- až 2.500,-Kč měsíčně dle velikosti bytové jednotky.

V měsíci březnu rada města schválila záměr příspěvkové organizace na zřízení domova důchodců v penzionu. Tento záměr byl schválen Ministerstvem práce a sociálních věcí. V nejbližší době budou zahájeny stavební úpravy tak, aby od 1.1.2006 byl zahájen provoz domova důchodců s šesti lůžky. Zřízením domova důchodců bude organizace schopna zabezpečit komplexní péči o své klienty. Vznikne tak uzavřený cyklus péče. Obyvatelé, kteří budou odkázáni na celodenní péči, již nebudou přemísťováni do jiných zařízení a bude jim umožněno dožít v prostředí, na které jsou zvyklí.

Mgr. Věra Stašová, ředitelka

SLAVNOST TĚLA A KRVĚ PÁNĚ

Za krásného slunného dopoledne v neděli 29. května 2005 po skončení hrubé mše svaté vyšel z kostela svatého Vavřince slavnostní průvod Božího Těla.

Tímto průvodem jsme si připomněli význam Eucharistie, která je pramenem života křesťanů.

A podobně jako Kristus ať se i my stáváme nositeli milosrdenství, lásky a pokoje.

V čele průvodu byl nesen kříž, za kterým kráčely řeholní sestry dominikánky, družičky, maminky s dětmi, lektori, kněz s Nejsvětější svátostí oltářní, dechová hudba a ostatní věřící lid.

Za zpěvu písní „Ježíši Králi a K svátku tajemnému“ procházel průvod městem ke čtyřem krásně připraveným oltářům, u kterých se konala krátká adorace zakončená Svátostným požehnáním.

Oltáře byly zhotoveny na stejných místech dle dřívější tradice, a to u barokních soch ze 17. století na území města.

1. oltář – u sochy sv. Vendelína na Podkostelí
2. oltář – u sochy sv. Jana Nepomuckého v Sušilově ulici
3. oltář – u sochy sv. Floriana na Mánesově ulici
4. oltář – u sloupu Panny Marie na Mariánském náměstí

Duchovní správa děkuje dechové hudbě Komňané, městské policii a všem, kteří se aktivně zapojili jak do přípravy, tak do samotného eucharistického průvodu.

Slavnosti Těla a krve Páně. Pán Bůh zaplať za modlitby a květinové dary.

František Slaviček

POZVÁNKA

Římskokatolická farnost Bojkovice
pořádá
v neděli dne 10. července 2005
na sokolském hřišti **den farnosti**.
Občerstvení, program pro děti
i dospělé zajištěn.
Srdečně jsou všichni zváni.
Začátek ve 14⁰⁰ hodin.
Vstupné – dobrá nálada!

OZNÁMENÍ

Římskokatolická farnost Bojkovice
oznamuje, že v důsledku generální opravy
elektroinstalace kostela sv. Vavřince bude
kostel pro veřejnost uzavřen.
**Mše svaté budou slouženy od 4. července
do 5. srpna 2005 v prostorách kulturního
domu.** Časový rozvrh mší svatých zůstává
zachován.
Pohřební mše svaté budou v tomto období
slouženy ve smuteční obřadní síni na míst-
ním hřbitově.

BLAHOPŘÁNÍ

*Duchovní otec P. Radomír Němeček
oslaví dne 8. července krásné životní ju-
bileum. Děkujeme Vám drahý otče za Vaši
obětavou službu, která je pro nás příkladem
na cestě k Pánu.
Do dalších let hodně zdraví, plnou náruč
Boží lásky, ochranu Panny Marie a
vytrvalost při dalším působení na vinici
Páně Vám ze srdce přejí a vyprošují vděční
farníci.*

KŘEŠŤANSKÉ OKÉNKO

ZAMYŠLENÍ NA PRÁZDNINY

„...pojdte někam stranou na opuštěné místo a trochu si odpočítejte...“ říká Pán

Tento úsek roku je tolik očekávaný dětskými a studentskými dušemi. Je to čas dovolených pro pracující, pro rodiče, čas na odpočinek, na sluníčko, hory, vodu, čas na rekreaci. Rekreace „znovutvoření – obnova“. Obnova nových vztahů k sobě, ke kamarádům, ke svým příbuzným a bližním. Krásně prožité prázdniny přinášejí zpravidla nové vztahy, nová přátelství, ale také můžeme ve svém příteli objevit úplně nové, nepoznané bohatství a přátelství. A to platí nejen o vztahu ke svým bližním, ale také o přátelství a o vztahu k Bohu.

Právě doba prázdnin a dovolených nám nabízí mnoho možností, jak prožívat vztah k Bohu, jak prožít prázdniny s Pánem. Vraťme se

trochu do historie a tradic – zavzpomínejme s pamětníky na krásnou dobu poutí na různá poutní místa v naší vlasti, kterých je velké množství. Obnovme tradici poutí ve svých rodinách, zúčastněme se poutí, které jsou pořádány ve farnosti. Pouť – putování našim životem je podstatně spojeno s lidským srdcem a myslí, kterým jsou vlastní pojmy – CESTA- PRAVDA – ŽIVOT – jsme vlastně jen poutníky na této zemi, když bychom všichni v pořádku došli do příbytku Otce, který nám připravil sám Pan Ježíš.

Každá dobrá pouť zahrnuje v sobě tři prvky - na prvním místě je to vyjádření úcty, lásky a vděčnosti, dále je to prosba o Boží pomoc a ochranu a konečně potřeba konat pokání. Správná a zbožná pouť má být provázána náboženským průvodem, modlitbou a mariánskými písněmi. Je třeba obnovit ducha víry a úcty a těšit se především na to, že před milou sochou Panny Marie se nám dostane z nebe jejího mateřského požehnání.

Z každé poutě si odnese po dobré svatě zpovědi čisté srdce, sjednocení s nejsvětější Boží vůlí a důvěru v nebeskou Matku. Šťastné jsou ty děti Panny Marie, které nepotřebují nic zdůvodňovat a přicházejí proto, že mají Pannu Marii rády. Láska totiž myslí, mluví a jedná srdcem.

„Pane, přijmi mě takového, jaký jsem, a udělej mě takovým, jakým mě chceš mít!“ /Newman/

SVĚTLA Z VÝCHODU

Bože, tys poslal našim předkům svatého Cyrila a Metoděje, aby jim hlásali evangelium slovanským jazykem...

5.července – Den slovanských věrozvěstů Cyrila a Metoděje

Svatí bratři nám zprostředkovali dar svatě víry, jistotu lásky k Bohu i k lidem, přišli na Velkou Moravu, aby ji proměnili v kvetoucí Boží zahradu. Celá střední i východní Evropa vděčí bratřím ze Soluně za dar vzdělanosti.

Byli budovateli prvních škol, tvůrci slovanského bohoslužebného jazyka a zakladateli literární historie doby velkomoravské, byli překladateli Pisma svatého a autory bohoslužebných knih a dalších děl. Vděčíme jim za dar spořádaného křesťanského života, za svěcení nedělí a svátků a církev začala být chápána jako pečlivá matka všech národů, která usiluje o dobro člověka.

Svatý Cyril /827 – 869/ - vytvořil glagolici, slovanské písmo, patřil mezi největší učence své doby.

Svatý Metoděj /815 – 885/ - od jeho smrti na Velehradě uplynulo již 1120 let, byl misionářem, arcibiskupem na Moravě, zasazoval se o užívání národního jazyka při bohoslužbě.

Oba bratři byli průkopníci evangelizace východní Evropy. Papežem Janem Pavlem II. v roce 1980 prohlášení vedle sv. Benedikta za patrony Evropy. Oba bratři tak zastupují řecké a slovanské kořeny Evropy.

„Slyšte Slovo, od Boha přišlo, Slovo, jež sytí lidské duše, sílí srdce i rozum, vede k poznání Boha,“ /Proglas/

SRPEN

10. srpna -svatý Vavřinec – mučedník

„Jásám v bolestech svých“

Svatý Vavřinec, žák papeže Sixta II., který za jeho pontifikátu stál v čele sedmi římských jáhnů, pomáhal papeži, měl právo křtu, staral se o římské věřící. Jeho umučení na pahorku Viminale v Římě řadí sv. Vavřince mezi nejpůvodnější mučedníky, byl již ve starověku nejvíce ctěn a oslavován.

Ve všech světadílech, v mnoha městech je mnoho kostelů a kostelíků zasvěcených právě tomuto mučedníku. Na různých místech se konají u příležitosti jeho svátku poutě. 162 kostelů a kostelíků v naší vlasti, mezi něž patří i náš kostel, je tomuto mučedníku zasvěceno

15.srpen - Nanebevzetí Panny Marie

„Pod ochranu tvou se utíkáme, svatá Boží Rodičko..“

Tato slavnost Panny Marie se slaví nejméně 1500 let. Je to svátek Mariina triumfu, který církev prezentuje slovy Apokalypsy: „Na nebi se objevilo veliké znamení: žena oděná sluncem, měsíc pod jejíma nohama a nad hlavou koruna z dvanácti hvězd.“

Je to svátek P. Marie oslavující její přijetí do království svého Syna. Po smrti P. Marie chtěl apoštol Tomáš vidět po 3 dnech její tělo, ale po otevření hrobu našli jen lilie a růže, jimiž bylo v hrobě pokryto.

Na tuto dobrou a mocnou Matku se často obracejme ve svých modlitbách, ona nás obohatí svou láskou a přednese naše prosby svému Božskému Synu. Maria - obrať k nám své milosrdné oči.

ELA

Bojkovičtí turisté šli „Senátorským chodníčkem“

Za krásného slunečního počasí se 21. května 2005 uskutečnil Mezinárodní přechod hřebene Bílých Karpat turisty z krajů Zlín a Trenčín. Byl to již III. ročník tzv. „Senátorského chodníčku“. Senátorského proto, že jeho iniciátorkou je senátorka Dr. Alena Gajdůšková.

Smysl – tj. setkávání obyvatel moravsko-slovenského pomezí bez hranic, s kulturním programem a turistickým přechodem vršateckého bradla – je velmi šťastný a chvalohodný. To potvrdila i vysoká účast, a to přes 200 občanů ze Zlínského kraje a přes 100 z trenčianského. Z Bojkovic se zúčastnilo 14 turistů z iniciativy Sokola a odboru kultury města. Hlavním organizátorem této záslužné akce je AG Klub vzájemnosti a TJ Sokol Valašské Klobouky.

Setkání občanů začalo ve slovenském Pruském, které je družební obcí Valašských Klobouk. Účastníky přivítal starosta obce, senátorka A.Gajdůšková, zástupce slovenského konzulátu a další řečníci. Nechyběly společně zpívané písně, zvláště „Morava krásná zem...“, promítání videa, výstava fotografií a pohoštění dobrými koláči místní receptury i slovenskou slivovicí.

Po přesunu ke zřícenině hradu Vršatec se účastníci kochali překrásným pohledem na daleké Pováží a vyslechli si vystoupení Pěveckého sdružení valašských učitelek ze Vsetína. Během pochodu směrem k Sidonii bylo uprostřed asi 8 km trasy zastavení u kapličky, kde byly vysázeny lipky česko-slovenského přátelství. Ty byly symbolicky zalaty z místní studánky. I zde se účastníci potěšili

z poslechu tentokrát slovenských písní.

V Sidonii účastníky přivítal hejtman Zlínského kraje Libor Lukáš, Alena Gajdůšková, starostka sokolské župy Komenského Zlín sestra Olga Charvátová a další. Potleskem bylo odměněno vystoupení folklorního dětského souboru z Valašských Klobouk a předání cen vítěznému florbalovému družstvu dorostenců hejtmánem Lukášem.

Po příjemně prožitém dni se účastníci vraceli autobusy a vlaky do svých domovů. TJ Sokol věří, že příštího ročníku tohoto zajímavého a hodnotného kulturně-turistického /a fyzicky méně náročného/ setkání občanů česko-slovenského pomezí se zúčastní z Bojkovic ještě více zájemců.

Jaroslav Blaha, TJ Sokol Bojkovice

U zříceniny hradu Vršatec

V cíli cesty v Sidonii